

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 1 marca 2016 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Kreis Warendorf/Ibrahim Alo (C-443/14) i Amira Osso/Region Hannover (C-444/14)

(Sprawy połączone C-443/14 i C-444/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Konwencja dotycząca statutu uchodźców, podpisana w Genewie w dniu 28 lipca 1951 r. — Artykuły 23 i 26 — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Dyrektywa 2011/95/UE — Normy dotyczące zakresu ochrony międzynarodowej — Status ochrony uzupełniającej — Artykuł 29 — Ochrona socjalna — Kryteria kwalifikujące — Artykuł 33 — Swoboda przemieszczania się w przyjmującym państwie członkowskim — Pojęcie — Ograniczenie — Obowiązek zamieszkiwania w określonym miejscu — Odmienne traktowanie — Porównywalność sytuacji — Zrównoważony podział obciążeń budżetowych pomiędzy jednostkami administracyjnymi — Względy polityki migracyjnej i integracyjnej)

(2016/C 156/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kreis Warendorf (C-443/14), Amira Osso (C-444/14)

Strona pozwana: Ibrahim Alo (C-443/14), Region Hannover (C-444/14)

przy udziale: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht (C-443/14 i C-444/14)

Sentencja

- 1) Artykuł 33 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony należy interpretować w ten sposób, że nałożony na beneficjenta statusu ochrony uzupełniającej wymóg w zakresie miejsca zamieszkania, taki jak te rozpatrywane w postępowaniach głównych, stanowi ograniczenie swobody przemieszczania się zagwarantowanej w tym artykule, nawet jeśli środek ów nie zabrania temu beneficjentowi swobodnie poruszać się po terytorium państwa członkowskiego, które udzieliło tej ochrony, i przejściowo przebywać w obrębie tego terytorium poza miejscem wynikającym z wymogu w zakresie miejsca zamieszkania.
- 2) Artykuły 29 i 33 dyrektywy 2011/95 należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie nałożeniu na beneficjenta statusu ochrony uzupełniającej pobierającego pewne szczególne świadczenia społeczne wymogu w zakresie miejsca zamieszkania, takiego jak te rozpatrywane w postępowaniach głównych, w celu osiągnięcia odpowiedniego podziału obciążeń wynikających z wypłacania tych świadczeń pomiędzy poszczególne instytucje właściwe w tej dziedzinie, gdy mające zastosowanie uregulowanie krajowe nie przewiduje nałożenia takiego środka na pobierających wspomniane świadczenia uchodźców, obywateli państwa trzeciego legalnie przebywających na terytorium zainteresowanego państwa członkowskiego ze względów innych niż humanitarne, polityczne lub uzasadnione prawem międzynarodowym i obywateli państwa członkowskiego.
- 3) Artykuł 33 dyrektywy 2011/95 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie nałożeniu na beneficjenta statusu ochrony uzupełniającej pobierającego pewne szczególne świadczenia społeczne wymogu w zakresie miejsca zamieszkania, takiego jak te rozpatrywane w postępowaniach głównych, w celu ułatwienia integracji obywateli państw trzecich w państwie członkowskim, które udzieliło tej ochrony, gdy mające zastosowanie uregulowanie krajowe nie przewiduje nałożenia takiego środka na pobierających wspomniane świadczenia obywateli państwa trzeciego legalnie przebywających na terytorium zainteresowanego państwa członkowskiego ze względów innych niż humanitarne, polityczne lub uzasadnione prawem międzynarodowym, jeśli beneficjenci statusu ochrony uzupełniającej nie znajdują się w sytuacji obiektywnie porównywalnej, w świetle tego celu, do sytuacji obywateli państwa trzeciego legalnie przebywających na terytorium zainteresowanego państwa członkowskiego ze względów innych niż humanitarne, polityczne i uzasadnione prawem międzynarodowym, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 439 z 8.12.2014.